

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 117.

Ellevte Session.

73de Møde.

Mandagen den 2den April. Kl. 1.

(Forsæt.)

Ordføreren: Sagen staaer nu saaledes, som alt af den ærede Secretair (Drejer) berørt, at det er lykkedes for den 5te Landstingsmand for 2den Kreds (Christensen) at føre Trykket i denne Sag fra det andet Thing over paa det Thing, hvoraf den ærede Landstingsmand selv er Medlem. Dette Tryk kan maaskee endogfaa have virket i en dobbelt Retning, hvis, hvad jeg meget skulde beklage, det skulde have været Tilfældet, at det i det andet Thing er blevet gjort gjældende, at man her i dette Thing nok vilde bekvemme sig til at tage § 26, eftersom man havde vedtaget en Beslutning, der tydede paa en Stemning for Sagens Realitet. Jeg skulde meget beklage, hvis dette skulde være Tilfældet; thi efter alle de Udtalelser, der her i Thinget ere forefaldne, vil det dog vistnok være utvivlsomt, hvad Stemningen her vil være for. — Der er blevet rettet Breve mod Fællesudvalgets Medlemmer, fordi man ikke har gjort flere Indrømmelser. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at de Medlemmer, der vare valgte af Landstinget, have gjort Indrømmelser med Hensyn til alle Punkter, med Undtagelse af de to, der dreie sig om indskudte Paragraffer, medens Indrømmelserne fra den anden Side kun have bestaaet i at opgive de to Tillægsparagraffer, der angaa Bevillinger for et bestemt Aar, hvorved er at mærke, at tilsvarende Paragraffer i to fore-

gaaende Lovforslag tidligere ere udboterede. Jeg fremsætter denne Bemærkning som et Beviis paa, at Indrømmelsen fra Landstingsudvalgets Side ikke har været ringe. Hertil vil man maaskee svare, at Folkethingets Udvalgs Medlemmer igjen have gjort den Indrømmelse, at den ene af de indskudte Paragraffer, den nemlig om de geistlige Embedsmænd, gaaer ud. Det er, hvad Forhandlingerne i Udvalget angaaer, ikke correct at sige dette. Det vil sees af Indstillingen, at kun eet af Folkethingemedlemmerne af Fællesudvalget har sluttet sig til Landstingsmedlemmerne. Jeg skal nu ikke nægte, at det for mig har været klart, at denne Indrømmelse alligevel vilde blive gjort; thi efter de Udtalelser, som Kultusministeren havde gjort, var det at antage, at Loven ikke kunde komme ud med denne Paragraff. Naar man altsaa vilde have Loven i dens Heelhed, vilde man dog være nødt til at indrømme Udeladelsen af den geistlige Paragraff. Skjøndt det er noget Usædvanligt, troer jeg dog at maatte være berettiget til at meddele, at Ordføreren for Folkethingets Fællesudvalg efter Udvalgets Møde meddeelte mig, at Folkethingensudvalget var villigt til at opgive Paragraffen om de geistlige Embedsmænd, naar Landstinget vilde gaae ind paa den om de juridiske Embedsmænd.

Formanden: Jeg vilde meget ønske, at man tilbageholdt Alt, hvad der saaledes er passeret indbyrdes mellem de forskjellige Medlemmer af Udvalget, hvilket ogsaa tildeels kan ansees som indre Anliggender under Forberedelsen i Udvalget. Det er jo ganske vist, at hvis dette kunde ansees tilstedeligt, vilde det